

Mama berniuko pomėgiu nesizavėjo. Ji iš karto pastebėdavo išsipūtusias jo kelnių kišenes. Vartai ar veržlės, pamesti ar numesti daiktai jai tebuvo **šiukslės**, kurių vieta šiuksliadėžėje. Berniuko kolekcijoms namuose nebuvo vietos.

Iš pradžių mama **stebėdavosi**. Veliau prašydavo „šiukslių“ nebenešti. Dar veliau **bardavosi**, nes vis tiek berniuko stalo stalčiuose, spintoje, dėželese ant palangės ir net po čiužiniu rasdavo įvairiausių paslėptų dalykų.

Taip prabėgo metai. Berniukas, grįžęs namo, įsmukti į savo **kambarį**, kad stengdavosi kuo greičiau ištraukti vadovėlius ir ištraukusi vadovėlius ir pratybas ji **rado** butelio kamštelį, surūdijusį varžtą, dailiai išraižytą **raktą**, sulūžusią plastmasinę ploktelę, grandinę ir net išsipūtusias.

leva

Aleksandravičienė

Kolekcija, kuriai
nebuvo vietos

Taciau vieną dieną besitvarkydama mama sugalvojo sutvarkyti ir berniuko **kuprinę**. Tačiau vieną dieną ištraukusi vadovėlius ir pratybas ji **rado** butelio kamštelį, surūdijusį varžtą, dailiai išraižytą **raktą**, sulūžusią plastmasinę ploktelę, grandinę ir net neveikiantį telefoną.

– *Berniuk, ką visi šie daiktai daro tavo kuprinėje?!*

Berniukas tylėjo. Jam atrodė, kad mama supyko. Kitą dieną ant stalo berniukas rado mamos raštelį: “**Pasižiūrėk po savo lova**”.

Po lova buvo didelė dėžė, o joje visa berniuko kolekcija. Berniukas plačiai šypsojosi.